

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 21, 2018

Nummer 21, 2018

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:948](#) 19-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:945](#) 19-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:946](#) 19-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:949](#) 19-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:956](#) 19-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:905](#) 12-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:903](#) 12-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:896](#) 12-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:908](#) 12-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:909](#) 12-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:894](#) 12-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:893](#) 12-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:895](#) 12-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:834](#) 05-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:845](#) 05-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:830](#) 05-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:838](#) 05-06-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:842](#) 05-06-2018

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de dadelijke uitvoerbaarheid van bijzondere voorwaarden.

Het middel behelst de klacht dat het hof ten onrechte, althans onbegrijpelijk, althans ontoereikend gemotiveerd, de gestelde bijzondere voorwaarden dadelijk uitvoerbaar heeft verklaard.

Een rechterlijke uitspraak mag in de regel pas ten uitvoer worden gelegd nadat zij onherroepelijk is geworden. De in artikel 77za Sr voorziene uitzondering op deze regel met betrekking tot de dadelijke uitvoerbaarheid van de op grond van artikel 77z Sr gestelde bijzondere voorwaarden kan voor de veroordeelde verstrekken gevolgen hebben. Mede gelet daarop zal de rechter in de motivering van zijn bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid ervan blijk dienen te geven zich ervan te hebben vergewist dat aan de in artikel 77za Sr gestelde voorwaarden is voldaan (vgl. HR 10 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:531, NJ 2015/237).

Het hof heeft geoordeeld dat er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat de verdachte wederom een misdrijf zal begaan dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van één of meer personen. Gelet op hetgeen is bewezenverklaard en hetgeen het hof overigens heeft overwogen is dat oordeel niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:956

Zaaknummer: 17/00939

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: M.J. Lamers

Wetsartikelen: 77za Sr

RECHTSPRAAK

Behoorlijke oproeping van klager en raadsman voor de raadkamerbehandeling van klaagschrift ex artikel 52a Sv?

Het middel klaagt onder meer dat de raadsman van de klager niet behoorlijk is opgeroepen voor de behandeling van het door de klager ingediende klaagschrift in raadkamer van 22 december 2015.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5.13 is het middel in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:948

Zaaknummer: 18/00525

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Rechtbank heeft bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf gehanteerd.

Het gaat in deze zaak om de inbeslagneming als bedoeld in artikel 94 Sv onder de klager van diverse voorwerpen. De rechtbank heeft bij de bestreden beschikking het op de voet van artikel 552a Sv ingediende klaagschrift van de klager strekkende tot opheffing van het beslag en teruggave aan hem van de in beslag genomen voorwerpen ongegrond verklaard.

Blijkens de bestreden beschikking heeft de rechtbank vastgesteld dat de klager geen afstand heeft gedaan van de onder hem in beslag genomen voorwerpen en dat deze inmiddels zijn vernietigd.

Gelet op het voorgaande kan in cassatie niet ervan worden uitgegaan dat de voorwerpen zijn vernietigd op een wijze die in artikel 134 lid 2 onder b en c Sv is voorzien. Dat brengt mee dat de klager zal worden ontvangen in zijn cassatieberoep.

Het middel behelst onder meer de klacht dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene gericht tegen een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag dient de rechter a. te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave indien het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval wanneer het in beslag genomen voorwerp kan dienen om de waarheid aan de dag te brengen – ook in een zaak betreffende een ander dan de klager – of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen. Voorts verzet het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave indien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in

artikel 36b lid 1 onder 4° Sr in verbinding met artikel 552f Sv.

Door met betrekking tot de voorwerpen vermeld in de kennisgeving van inbeslagneming als maatstaf aan te leggen dat 'het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de voorwerpen verbeurd zullen worden verklaard op grond van artikel 33a, tweede lid onder b, Sr, dan wel door de officier van justitie op grond van haar toekomende bevoegdheden zullen worden vernietigd' en voorts door te oordelen dat 'klager (...) niet afdoende [heeft] kunnen aantonen dat deze goederen aan hem toebehoorden' heeft de rechtbank een andere dan de toepasselijke – en dus een onjuiste – maatstaf aangelegd. De beschikking kan reeds daarom in zoverre niet in stand blijven.

Door met betrekking tot de laptop met toebehoren te oordelen dat het beklag ongegrond is nu het ervoor moet worden gehouden dat dit goed niet in beslag is genomen, heeft de rechtbank miskend dat in een zodanig geval de klager niet-ontvankelijk in zijn beklag dient te worden verklaard.

Aan haar conclusie dat de laptop met toebehoren niet in beslag is genomen, heeft de rechtbank ten grondslag gelegd dat van de inbeslagneming geen kennisgeving van inbeslagneming bestaat en dat de klager onvoldoende heeft kunnen aantonen dat deze voorwerpen in beslag zijn genomen. Evenwel kan uit de eerstgenoemde omstandigheid niet zonder meer volgen dat geen inbeslagneming van de desbetreffende voorwerpen heeft plaatsgevonden, terwijl het oordeel van de rechtbank dat de klager onvoldoende heeft kunnen aantonen dat deze voorwerpen in beslag zijn genomen ontoereikend is gemotiveerd in het licht van hetgeen hieromtrent door en namens de klager is aangevoerd op de zitting van de rechtbank, zoals weergegeven onder 3.2 en mede in aanmerking genomen hetgeen is vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.9. Ook in zoverre kan de beschikking niet in stand blijven.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Midden-Nederland, zittingsplaats Utrecht, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:949

Zaaknummer: 16/02806

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Opgelegde voorwaarde onverenigbaar met artikel 14c Sr.

Het middel klaagt dat het hof een bijzondere voorwaarde heeft gesteld die onverenigbaar is met artikel 14c lid 2 Sr.

Ingevolge artikel 14c lid 2 onder 10° Sr kan de voorwaarde tot opnemng van de veroordeelde in een zorginstelling slechts worden opgelegd voor een door de rechter te bepalen termijn. De beslissing of zich de noodzaak voordoet van opnemng van de veroordeelde in een zorginstelling en voor welke duur is voorbehouden aan de rechter (vgl. HR 12 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5449, *NJ* 2013/132).

Gelet hierop is de door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde, onder 2.2.1 weergegeven, voor zover deze de beslissing of, en voor welke duur, de verdachte zich gedurende de proeftijd onder klinische behandeling moet laten stellen, in handen legt van Reclassering Nederland, onverenigbaar met artikel 14c lid 2 onder 10°, Sr.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak doch uitsluitend wat betreft de in de onder 2.2.1 weergegeven beslissing voorkomende woorden 'of klinisch' en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:946

Zaaknummer: 16/05600

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: M.G. van Wijk

Wetsartikelen: 14c Sr

RECHTSPRAAK

Herziening inzake medeplegen kraken gegrond.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe onder meer aangevoerd dat de politierechter de aanvraagster zou hebben vrijgesproken van het haar ten laste gelegde indien hij bekend zou zijn geweest met de getuigenverklaringen die nadien zijn afgelegd.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot – voor zover hier van belang – vrijspraak van de gewezen verdachte.

Op de door de advocaat-generaal in zijn conclusie vermelde gronden moet het in de aanvraag aangevoerde worden aangemerkt als een gegeven als voormeld.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld vonnis van de politierechter en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:945

Zaaknummer: 17/02507

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en Y. Buruma

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over het opzet inzake zware mishandeling met voorbedachten raad.

Het middel klaagt over de motivering van het onder 6 bewezenverklarde opzet.

Het hof heeft uit de door hem vastgestelde feiten en omstandigheden afgeleid dat de verdachte (voorwaardelijk) opzet had op het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel aan een persoon die later [slachtoffer] bleek te zijn. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Dat de verdachte met zijn mededaders had afgesproken dat zij [betrokkene 1] kapot zouden slaan, doet hieraan niet af.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:895

Zaaknummer: 17/01906

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: A.A. Franken

Wetsartikelen: 302 Sr en 303 Sr

RECHTSPRAAK

Betrokkene niet ten onrechte als benadeelde partij gevoegd.

Het middel klaagt over het kennelijke oordeel van het hof dat [betrokkene 1] zich in eerste aanleg rechtsgeldig als benadeelde partij heeft gevoegd.

Voor zover het hof heeft geoordeeld dat de benadeelde partij in het geding in hoger beroep bevoegd is tot voeging als benadeelde partij ook indien in eerste aanleg de opgave aan de rechter als bedoeld in artikel 51g lid 3 Sv is geschied nadat de officier van justitie overeenkomstig artikel 311 Sv het woord heeft gevoerd, getuigt dat oordeel – gelet op het bepaalde in artikel 51g lid 3 Sv in verbinding met artikel 421 lid 1 Sv – van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel is terecht voorgesteld. Een vernietiging door de Hoge Raad van de beslissing van het hof tot toewijzing van de vordering van de benadeelde partij [betrokkene 1] laat evenwel de verplichting voor de verdachte tot betaling van de ter zake van dezelfde feiten en voor een gelijk bedrag opgelegde verplichting tot betaling aan de Staat in stand. Aldus heeft de verdachte in cassatie niet een voldoende in rechte te respecteren belang bij zijn klacht over de genoemde beslissing van het hof. Het middel kan derhalve niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:896

Zaaknummer: 17/02489

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 51g Sv en 421 Sv

RECHTSPRAAK

Oordeel van het hof dat de proeftijd van artikel 14b Sr vijf jaren bedraagt is niet begrijpelijk.

Het middel richt zich tegen het oordeel van het hof dat de proeftijd vijf jaren bedraagt, omdat is voldaan aan de voorwaarde dat er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat de veroordeelde wederom een misdrijf zal begaan dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van één of meer personen.

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat is voldaan aan de in artikel 14b lid 2 Sr genoemde voorwaarde dat ‘er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat de veroordeelde wederom een misdrijf zal begaan dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen’. Dat oordeel is niet begrijpelijk aangezien het hof geen feiten en omstandigheden heeft vastgesteld waaruit gedragingen van de verdachte kunnen worden afgeleid die onmiskenbaar zijn gericht tegen of gevaar veroorzaken voor de onaantastbaarheid van het lichaam van één of meer personen in de zin van artikel 14b lid 2 Sr, terwijl de misdrijven waaronder het bewezenverklaarde is gekwalificeerd – kort gezegd: een gewoonte maken van het verspreiden, en/of aanbieden, en/of in het bezit hebben van kinderporno – ook niet zonder meer kunnen worden gekarakteriseerd als misdrijven die dergelijke gedragingen omvatten (vgl. HR 28 maart 2017, ECLI:NL:HR:2017:524, *NJ* 2017/411 en HR 30 januari 2018, ECLI:NL:HR:2018:116, *NJ* 2018/147).

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen en de proeftijd bepalen op twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend ten aanzien van de vastgestelde proeftijd van vijf jaren, bepaalt de proeftijd op twee jaren en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:894

Zaaknummer: 16/04472

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 14b Sr

RECHTSPRAAK

Uit de gebezigde bewijsvoering kan niet zonder meer bedreiging met zware mishandeling worden afgeleid.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring onvoldoende met redenen is omkleed, nu uit de bewijsvoering van het hof niet zonder meer kan volgen dat de verdachte [betrokkene 1] heeft bedreigd met zware mishandeling.

Voor een veroordeling ter zake van bedreiging met zware mishandeling is in een geval als het onderhavige vereist dat de bedreiging van dien aard is en onder zodanige omstandigheden is geschied dat bij de betrokkene in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat deze zwaar lichamelijk letsel zou kunnen oplopen (vgl. HR 7 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT3659, *NJ* 2005/448).

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte in een telefoongesprek [betrokkene 1] de woorden heeft toegevoegd: 'Je hebt thuis vier hele goede redenen om wel één gesprek met mij te hebben. Het zou zonde zijn als jij mij niet het respect geeft dat ik jou de afgelopen tijd heb gegeven. Het respect dat ik je niet heb opgezocht en lam heb geslagen zoals iedere man zou doen.' Het hof heeft voorts geoordeeld dat door deze gedragingen van de verdachte bij [betrokkene 1] in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat hij bij een confrontatie met de verdachte daadwerkelijk zou worden mishandeld en daarbij zwaar lichamelijk letsel zou kunnen oplopen.

Dit oordeel is niet toereikend gemotiveerd, nu uit de gebezigde bewijsvoering niet zonder meer kan worden afgeleid dat de telefonische uitlatingen van de verdachte in de gegeven omstandigheden van dien aard waren dat bij [betrokkene 1] in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat hij zelf daadwerkelijk zou worden mishandeld en daarbij zwaar lichamelijk letsel zou kunnen oplopen, terwijl dit evenmin kan worden afgeleid uit de door het hof in aanmerking genomen omstandigheden dat de verdachte meermalen contact heeft gezocht met [betrokkene 1] en zijn vrouw en dat [betrokkene 1] kennis droeg van een verdenking en vervolging van de verdachte in verband met een ander, ernstig strafbaar feit.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:909

Zaaknummer: 17/02312

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: D.N. de Jonge

Wetsartikelen: 285 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Bepaalde kosten ten onrechte onder de schadevergoedingsmaatregel gerekend, nu dit proceskosten in de zin van artikel 592a Sv zijn.

Het middel klaagt dat een schadevergoedingsmaatregel is opgelegd ten aanzien van kosten die volgens de steller van het middel vallen onder proceskosten, terwijl deze kosten niet gelden als rechtstreekse schade.

Blijkens de toelichting op het middel wordt geklaagd over het kennelijke oordeel van het hof dat onder het toegekende bedrag aan schadevergoeding de kosten betreffende ‘aanwezigheid bij rechtszaak’ moet worden begrepen. Op de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.5 aangevoerde grond, moet het ervoor worden gehouden dat deze kosten zijn aan te merken als kosten als bedoeld in artikel 592a Sv die niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de oplegging van de in artikel 36f lid 1 Sr voorziene maatregel (vgl. HR 11 april 2017, ECLI:NL:HR:2017:653, NJ 2017/366). Het middel klaagt hierover terecht. De Hoge Raad zal, met vernietiging van de bestreden uitspraak in zoverre, het bedrag van de opgelegde verplichting tot betaling aan de Staat verminderen evenals het aantal dagen van de vervangende hechtenis.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de aan de verdachte opgelegde verplichting tot betaling aan de Staat en het aantal dagen vervangende hechtenis, vermindert de aan de verdachte opgelegde verplichting tot betaling aan de Staat ten behoeve van de benadeelde partij [A] v.o.f. tot een bedrag van € 4.537,50 en het aantal dagen hechtenis bij gebreke van betaling en verhaal tot 55 dagen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:905

Zaaknummer: 16/04504

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: V.A. Groeneveld

Wetsartikelen: 36f Sr en 592a Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer(exces).

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel komt op tegen de verwerping door het hof van het beroep op noodweer(exces).

Het middel klaagt onder meer dat het hof in de hiervoor weergegeven overwegingen heeft aangenomen dat de aangeefster [slachtoffer] de verdachte slechts 'met één hand' bij haar keel heeft gegrepen, terwijl dit niet uit de gebezigde bewijsmiddelen volgt en het hof ook niet heeft aangegeven aan welke wettige bewijsmiddelen het deze omstandigheid heeft ontleend.

De klacht mist feitelijke grondslag, gelet op de hiervoor weergegeven overweging van het hof met betrekking tot het beroep op noodweer, waarin onder meer is opgenomen een verklaring van de verdachte, inhoudende: 'met één hand greep ze me bij de keel.' Voorts miskent de klacht dat onjuist is de opvatting dat de feiten en omstandigheden waarop de rechter zich beroept bij de weerlegging van een beroep op een strafuitsluitingsgrond uit de gebezigde bewijsmiddelen moeten volgen dan wel dat de rechter met voldoende mate van nauwkeurigheid in zijn verwerping het wettige bewijsmiddel dient aan te geven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend (vgl. HR 13 juni 2006, ECLI:NL:HR:2006:AW4459, *NJ* 2006/371). De klacht kan niet tot cassatie leiden.

Ook voor het overige is het middel tevergeefs voorgesteld. Anders dan in de toelichting op het middel lijkt te worden betoogd is de vaststelling dat de verdachte een mes heeft gepakt en op intimiderende wijze met een mes in haar hand op [slachtoffer] is afgestapt niet innerlijk tegenstrijdig met de bewijsvoering. Weliswaar volgt uit de inhoud van het door het hof gebezigde bewijsmiddel 3 (zoals weergegeven onder 3.2.2) dat het hof tevens als vaststaand heeft aangenomen dat [slachtoffer] – nadat de verdachte een mes had gepakt – op de verdachte kwam aflopen. Dat bewijsmiddel sluit echter niet uit dat de verdachte – voordat [slachtoffer] op de verdachte is afgelopen – met een mes in de hand en op intimiderende

wijze op [slachtoffer] is afgestapt en dat derhalve zowel [slachtoffer] als de verdachte tijdens het conflict op enig moment op elkaar zijn afgelopen. Dit laatste blijkt ook uit de eveneens tot het bewijs gebezigde verklaring van de aangeefster (bewijsmiddel 1), erop neerkomend dat na een eerdere woordenwisseling de aangeefster vanuit de woonkamer naar de hal kwam en de verdachte met het mes vanuit haar slaapkamer naar de hal kwam, alwaar de verdachte het slachtoffer heeft gestoken.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:903

Zaaknummer: 16/04426

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat het hof de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ten onrechte heeft doen steunen op bewijsmiddelen waarvan de inhoud niet in het door het hof bevestigde vonnis is opgenomen.

Het middel klaagt dat de door het hof bevestigde uitspraak van de politierechter niet de inhoud van de bewijsmiddelen bevat waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend, zodat het hof die uitspraak ten onrechte heeft bevestigd.

Ingevolge artikel 367 Sv vindt op het rechtsgeding voor de politierechter onder meer titel IIIb van Boek IV van het Wetboek van Strafvordering – welke titel is genaamd ‘Strafvordering ter zake van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel’ en die de artikel 511b-511i Sv bevat – overeenkomstige toepassing. Dit brengt mee dat, indien het mondeling vonnis van de politierechter naar aanleiding van een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel moet worden aangetekend in het proces-verbaal der terechtzitting, zulks ingevolge het voorschrift van artikel 378 lid 2 Sv geschiedt op de wijze door de minister van Justitie en Veiligheid te bepalen. Dit laatste is neergelegd in de Regeling aantekening mondeling vonnis door de politierechter, kinderrechter, economische politierechter, de kantonrechter en de enkelvoudige kamer voor behandeling van strafzaken in hoger beroep van 2 oktober 1996 (*Strrt.* 1996, 197) (hierna: de Regeling). Artikel 1 van de Regeling houdt onder a in dat de aantekening de navolgende gegevens dient te bevatten:

‘alle gebezigde bewijsmiddelen en andere gronden voor de bewezenverklaring, alsmede vermelding van de redengevende feiten en omstandigheden voor de beslissing dat het (de) feit(en) door de verdachte(n) is (zijn) begaan (voor de inhoud van de bewijsmiddelen kan worden verwezen naar het proces-verbaal van de terechtzitting en andere processtukken. Indien niet de gehele inhoud voor het bewijs is gebezigd, dan aangeven welk deel wel is gebruikt).’

Op grond van artikel 423 lid 1 Sv is zowel de meervoudige als de enkelvoudige kamer van het hof bevoegd een in eerste aanleg gewezen vonnis te bevestigen. Dit geldt ook indien het een mondeling vonnis betreft dat in het proces-verbaal van de terechtzitting is aangetekend op de

wijze als in de Regeling bepaald. De bevoegdheid om zo een mondeling vonnis te bevestigen is niet beperkt tot het geval als bedoeld in de tweede volzin van het derde lid van artikel 359 Sv (bekennende verdachte). (Vgl. HR 6 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2026, *NJ* 2017/128.)

Krachtens artikel 511f Sv kan de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel slechts worden ontleend aan wettige bewijsmiddelen. Ingevolge artikel 511g lid 2 Sv zijn op de uitspraak van een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel in hoger beroep artikel 359 lid 3 Sv en artikel 423 lid 1 Sv van overeenkomstige toepassing. Dat betekent dat die uitspraak de bewijsmiddelen moet vermelden waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend met weergave van de inhoud daarvan, voor zover bevattende de voor die schatting redengevende feiten en omstandigheden.

Indien de meervoudige kamer van het hof een mondeling vonnis dat in het proces-verbaal van de terechtzitting is aangetekend en dat wat betreft de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen in overeenstemming met de Regeling verwijst naar het proces-verbaal van de terechtzitting en/of andere processtukken, bevestigt, is hij in beginsel niet gehouden de inhoud van die stukken alsnog in zijn uitspraak op te nemen. Gelet op het bepaalde in de tweede volzin van het derde lid van artikel 359 Sv lijdt dit evenwel uitzondering indien ter terechtzitting van de meervoudige kamer in hoger beroep door de betrokkene of zijn raadsman de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel die ten grondslag ligt aan de vordering van het Openbaar Ministerie is betwist en in verband daarmee gehele of gedeeltelijke afwijzing van de vordering is bepleit. In dat geval dient bevestiging te geschieden met aanvulling van gronden, dus met opneming van de (uitgewerkte) inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen in het arrest. Dat houdt in dat de feiten of omstandigheden die redengevend zijn geacht voor de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel, moeten zijn vervat in de door het hof gebezigde en in zijn arrest weergegeven bewijsmiddelen. Indien zij niet in die bewijsmiddelen zijn vermeld, moet het hof met voldoende mate van nauwkeurigheid (a) die feiten of omstandigheden aanduiden, en (b) het wettige bewijsmiddel of de wettige bewijsmiddelen aangeven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend (vgl. HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087, *NJ* 2013/544).

Gelet op hetgeen onder 2.5 is overwogen en in aanmerking genomen dat blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep aldaar door de betrokkene het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel is geschat, is betwist en door de raadsman in verband daarmee afwijzing van de vordering is bepleit, had het hof het vonnis van de politierechter niet mogen bevestigen dan onder de in artikel 423 lid 1 Sv bedoelde aanvulling van gronden, te weten de weergave van de inhoud van de bewijsmiddelen als bedoeld in de eerste volzin van artikel 359 lid 3 Sv.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:908

Zaaknummer: 16/05683

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 36e Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

De opvatting dat voor de bewezenverklaring van medeplegen is vereist dat het gewicht van de bijdrage van verdachte gelijkwaardig is aan dat van zijn mededader(s), vindt het geen steun in het recht.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ten aanzien van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

In de arresten HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, NJ 2015/390, HR 24 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:718, NJ 2015/395 en HR 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316, NJ 2016/411 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat indien het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

Blijkens zijn onder 2.2 weergegeven bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat (i) de verdachte met een ander heeft afgesproken de taak op zich te nemen om de in de hennepkwekerij aanwezige hennepplanten water te geven en bij te houden, (ii) de verdachte met die ander heeft afgesproken dat hij voor het uitvoeren van zijn taak een vergoeding van € 500 per week ontvangt, en (iii) de verdachte de op zich genomen taak heeft uitgevoerd door

mede tezamen met – de door hem ingeschakelde – [betrokkene 1] op verschillende tijdstippen in de periode van 1 tot en met 9 september 2014 de in de hennepkwekerij aanwezige hennepplanten met water te bevoeien. Het daarop gebaseerde oordeel dat de verdachte aldus een bijdrage van voldoende gewicht aan het telen van hennepplanten heeft geleverd en derhalve nauw en bewust heeft samengewerkt met anderen zodat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het bewezenverklarde medeplegen van het telen van hennepplanten, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Voor zover het middel berust op de opvatting dat voor de bewezenverklaring van medeplegen is vereist dat het gewicht van de bijdrage van de verdachte in de onder 2.3 weergegeven zin gelijkwaardig is aan dat van zijn mededader(s), vindt het geen steun in het recht.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:893

Zaaknummer: 16/06208

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: P.W. van der Kruijs

Wetsartikelen: 3 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Ten tijde van het arrest van het hof kon het Openbaar Ministerie nog slechts ten aanzien van een deel van de ten laste gelegde periode ontvankelijk zijn in zijn vervolging ter zake van het subsidiair ten laste gelegde.

Bij inleidende dagvaarding is aan de verdachte onder 1 ten laste gelegd dat:

‘zij op een of meer tijdstippen in of omstreeks de periode van de maand januari 2004 tot en met 25 april 2008, te Wageningen en/of Lathum, althans in Nederland, tezamen en in vereniging met een ander of anderen, althans alleen, (telkens) heeft omgezet een aantal voorwerp(en) en/of geldbedragen, te weten geldbedragen van 130.000,-- euro en/of 51.000,-- euro, althans enig geldbedrag, gebruikt voor de aanschaf van chalets en/of kavels (op een recreatieterrein in Lathum, [a-straat]) en/of voor de verbetering en/of inrichting van voornoemde kavels en/of chalets, door deze eerst aan te kopen en/of op te knappen en/of in te richten en – na investering daarin van genoemde bedragen, althans enig geldbedrag – deze te verkopen, terwijl zij wist(en), althans redelijkerwijs moest vermoeden dat voornoemde geldbedragen, althans enig bedrag – onmiddellijk of middellijk – afkomstig waren/was uit enig misdrijf.’

Daarvan is bewezenverklaard dat:

‘zij op tijdstippen in de periode van de maand januari 2004 tot en met 25 april 2008, te Lathum, tezamen en in vereniging met een ander telkens heeft omgezet een aantal geldbedragen, te weten geldbedragen van 130.000,- euro en enig geldbedrag, gebruikt voor de aanschaf van chalets (op een recreatieterrein in Lathum, [a-straat]) en voor de verbetering en inrichting van voornoemde chalets, door deze eerst aan te kopen en op te knappen en in te richten en – na investering daarin van genoemde bedragen, althans enig geldbedrag – deze te verkopen, terwijl zij redelijkerwijs moest vermoeden dat voornoemde geldbedragen – onmiddellijk of middellijk – afkomstig waren uit enig misdrijf.’

Het (impliciet) primair ten laste gelegde (medeplegen van) witwassen is als misdrijf strafbaar gesteld in artikel 420bis Sr. Op witwassen was tot de inwerkingtreding per 1 januari 2015 van

de Wet van 19 november 2014 tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht, het Wetboek van Strafvordering en de Wet op de economische delicten met het oog op het vergroten van de mogelijkheden tot opsporing, vervolging, alsmede het voorkomen van financieel-economische criminaliteit (verruiming mogelijkheden bestrijding financieel-economische criminaliteit), *Stb.* 2014, 445, een gevangenisstraf van vier jaren gesteld. Sedertdien is op dat misdrijf een gevangenisstraf van zes jaren gesteld.

Het (impliciet) subsidiair ten laste gelegde (medeplegen van) schuldwitwassen is als misdrijf strafbaar gesteld in artikel 420quater Sr. Op schuldwitwassen was tot de inwerkingtreding per 1 januari 2015 van de onder 2.2.1 vermelde wet een gevangenisstraf van een jaar gesteld. Sedertdien is op dat misdrijf een gevangenisstraf van twee jaren gesteld.

De feiten zijn volgens de tenlastelegging begaan in of omstreeks de periode van de maand januari 2004 tot en met 25 april 2008.

Van het primair ten laste gelegde witwassen is de verdachte vrijgesproken. Het hof heeft het subsidiair ten laste gelegde bewezenverklaard en gekwalificeerd als 'medeplegen van schuldwitwassen, meermalen gepleegd'. De verdachte is te dier zake veroordeeld tot een taakstraf van tachtig uren, subsidiair veertig dagen hechtenis.

Op grond van artikel 70 aanhef en onder 3° Sr in verbinding met artikel 72 lid 2 Sr beloopt de verjaringstermijn wat betreft het primair ten laste gelegde witwassen ten hoogste tweemaal twaalf jaren. Daarentegen beloopt op grond van artikel 70 aanhef en onder 2° Sr in verbinding met artikel 72 lid 2 Sr de verjaringstermijn wat betreft het subsidiair ten laste gelegde en door het hof bewezenverklaarde schuldwitwassen ten hoogste tweemaal zes jaren. Daaruit vloeit rechtstreeks voort dat het Openbaar Ministerie ten tijde van het arrest van het hof van 12 april 2017 nog slechts ten aanzien van een deel van de ten laste gelegde periode ontvankelijk kon zijn in zijn vervolging ter zake van het subsidiair ten laste gelegde. De bestreden uitspraak kan daarom niet in stand blijven, ook niet wat betreft de beslissingen ter zake van het primair ten laste gelegde nu het cassatieberoep onbeperkt is ingesteld en nadien niet op de voet van artikel 453-455 Sv gedeeltelijk is ingetrokken (vgl. HR 31 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA1610, *NJ* 2018/59, r.o. 2.2).

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen, en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:842

Zaaknummer: 17/02112

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: A.A. Franken

Wetsartikelen: 72 Sr, 70 Sr en 42oquater.1 Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing van de aanvraag tot herziening, volgens welke het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk verklaard zou moeten worden, dan wel een beroep op noodweer had moeten worden gehonoreerd.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt gesteld dat sprake is van een gegeven als bedoeld in voormelde bepaling. Daartoe wordt aangevoerd dat het ernstige vermoeden wordt gewekt dat het hof (i) het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk zou hebben verklaard in de vervolging dan wel (ii) het beroep op noodweer zou hebben gehonoreerd, indien het bekend was geweest met het gegeven dat een mes, dat de aanvrager bij zijn invrijheidstelling heeft meegekregen, beschikbaar was voor onderzoek alsmede met de uitkomst van het (alsnog) aan dat mes en de eveneens teruggegeven kleding (jack en T-shirt), verrichte onderzoek, zoals weergegeven in het bij de aanvraag gevoegde rapport van M. Whittaker, forensisch wetenschapper in dienst van LGC Ltd, van 15 mei 2017.

Uit het dossier blijkt dat het door de aanvrager gehanteerde, bij zijn aanhouding onder hem aangetroffen mes in beslag is genomen onder goednummer PL2545-2011085084-859947. Op de als bijlage bij de aanvraag gevoegde foto van het aan de aanvrager teruggegeven mes is eveneens het nummer 859947 zichtbaar. Op grond daarvan moet worden aangenomen dat het teruggegeven mes het door de aanvrager ten tijde van de delicten gehanteerde mes betreft en niet een ander, tweede, mes.

De Hoge Raad stelt voorop dat voor de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de strafvervolging, die als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking komt, alleen plaats is ingeval het in het voorbereidend

onderzoek in de strafzaak tegen de aanvrager begane vormverzuim daarin heeft bestaan dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van een behoorlijke procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de aanvrager aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan, en voorts dat het de aanvrager is die tot op zekere hoogte aannemelijk zal moeten maken dat zich dat in zijn strafzaak daadwerkelijk heeft voorgedaan (vgl. HR 26 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW9301, r.o. 4.4).

Het verweer, zoals hiervoor onder 3.2. weergegeven, berustte onder meer op de stelling dat het door de aanvrager gehanteerde mes was zoekgeraakt, waardoor geen onderzoek meer aan dat mes mogelijk was. Uit de teruggave van het door de aanvrager gehanteerde mes leidt de aanvrager kennelijk af dat dit mes, anders dan door het hof bij de beoordeling van het verweer tot uitgangspunt is genomen, tezamen met de kleding wel voor onderzoek beschikbaar was. Die enkele omstandigheid wekt evenwel niet het ernstige vermoeden dat, indien het hof bekend was geweest met die beschikbaarheid, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging van de aanvrager.

Het door M. Whittaker verrichte onderzoek wekt, aangenomen dat de aanvrager het onderzochte jack en T-shirt droeg ten tijde van de delicten, niet het ernstige vermoeden dat het hof tot een ontslag van alle rechtsvervolging zou zijn gekomen indien het met de resultaten van dat onderzoek bekend zou zijn geweest, reeds omdat het genoemde onderzoek is verricht met het door de aanvrager gehanteerde mes, terwijl de aanvrager in verband met het door hem gedane beroep op noodweer(exces) stelt zelf te zijn geraakt met een ander, tweede, mes. De Hoge Raad voegt daaraan nog toe dat uit het genoemde onderzoek noch anderszins is gebleken dat de op het jack en het T-shirt aangetroffen beschadigingen zijn ontstaan ten tijde van de delicten, terwijl het hof bij de beoordeling van het beroep op noodweer(exces) reeds in aanmerking heeft genomen dat de aanvrager 'in zijn rug gewond is geraakt als gevolg van de aanraking met enig scherp voorwerp', maar dat 'ondersteuning voor de stelling dat de verwonding in kwestie is ontstaan vrijwel direct na de confrontatie met [betrokkene 1] (...) niet aannemelijk [is] geworden'.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:845

Zaaknummer: 17/06100

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: D.L.A.M. Pluijmakers

Wetsartikelen: 359a Sv, 41 Sr en 457 Sv

RECHTSPRAAK

De tenuitvoerlegging van de voorwaardelijk opgelegde hechtenis overstijgt de duur van de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf.

Het middel klaagt over de toewijzing van de vordering tot tenuitvoerlegging van de door het Hof Den Haag bij arrest van 17 april 2013 voorwaardelijk opgelegde hechtenis, nu de door het hof bevolen vervangende hechtenis de duur van de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf overstijgt.

Ingevolge artikel 14g lid 1 Sr kan de rechter gelasten dat de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf alsnog geheel of gedeeltelijk zal worden ten uitvoer gelegd. De wet voorziet niet in de mogelijkheid dat de rechter zal gelasten dat een vrijheidsstraf zal worden ten uitvoer gelegd die van langere duur is dan de niet ten uitvoer gelegde straf. Een redelijke wetsuitleg brengt mee dat het de rechter evenmin vrijstaat om een vervangende hechtenis op te leggen die de duur van de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf overstijgt (vgl. HR 18 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:383 en HR 1 april 2014, ECLI:NL:HR:2014:776, NJ 2014/207).

Uit het vorenoverwogene volgt dat het middel terecht is voorgesteld. De Hoge Raad zal zelf de duur van de vervangende hechtenis aldus verminderen dat deze 28 dagen belooft.

Opmerking verdient nog het volgende. Het opleggen van een vervangende hechtenis die de duur van de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf overstijgt vormt een onmiddellijk kenbare fout die zich voor eenvoudig herstel leent door de rechter(s) die op de zaak heeft/hebben gezeten overeenkomstig hetgeen de Hoge Raad heeft beslist in zijn arresten van 6 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ7243, NJ 2012/248 en 12 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1478, NJ 2012/490. Deze wijze van herstel verdient de voorkeur, omdat daardoor ondubbelzinnig duidelijkheid komt te bestaan omtrent de voor tenuitvoerlegging vatbare strafoplegging.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de bij de aan de verdachte opgelegde taakstraf bevolen vervangende hechtenis, beveelt dat de vervangende hechtenis 28 dagen belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:834

Zaaknummer: 16/06311

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 14g Sr en 22d Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat de bewezenverklaring van medeplegen van valsheid in geschrift niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Aangezien de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde, voor zover inhoudende dat in de bewezenverklaarde periode 'de verdachte en/of haar mededaders voornoemd uittreksel van de Kamer van Koophandel Brabant van de eenmanszaak [A] hebben overgelegd aan de RABO Bank ter verkrijging van een ondernemersrekening bij voornoemde bank' niet zonder meer kan worden afgeleid uit de bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:838

Zaaknummer: 17/00518

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: H.M.W. Daamen

Wetsartikelen: 225 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Verkeersongeval te wijten aan de schuld van verdachte als bedoeld in artikel 6 WVV?

Het middel komt op tegen de bewezenverklarde ‘schuld’ als bedoeld in artikel 6 Wegverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994).

Vooropgesteld moet worden dat in cassatie slechts kan worden onderzocht of de schuld aan het verkeersongeval in de zin van artikel 6 WVV 1994 – in het onderhavige geval het bewezenverklarde aanmerkelijk onvoorzichtig handelen – uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid. Daarbij komt het aan op het geheel van de gedragingen van de verdachte, de aard en de ernst daarvan en de overige omstandigheden van het geval. Voorts verdient opmerking dat niet reeds uit de ernst van de gevolgen van verkeersgedrag dat in strijd is met één of meer wettelijke gedragsregels in het verkeer, kan worden afgeleid dat sprake is van schuld in vorenbedoelde zin (vgl. HR 1 juni 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5822, NJ 2005/252).

Het oordeel van het hof dat sprake is van ‘schuld’ in de zin van artikel 6 WVV 1994 getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting, is niet onbegrijpelijk en is ook in het licht van hetgeen in hoger beroep door de verdediging is aangevoerd, voldoende gemotiveerd. De omstandigheid dat het hof in zijn overwegingen, anders dan de deskundige dr. A.J.A. de Louw, neuroloog, in zijn rapport van 31 januari 2016, geen onderscheid heeft gemaakt tussen ‘de langer durende aanval en de kort durende aanvallen’ leidt niet tot een ander oordeel.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-06-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:830

Zaaknummer: 16/03385

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: M.J.J.E. Stassen

Wetsartikelen: 6 WVV